

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ САМОТА В КОМПАНИЯ

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

През 80-те години се появи един нов вид наркотик MDMA, наречен още „екстази“. Това „хапче на любовта“ предизвикваше странни реакции: топлинни вълни, желание да танцуваш цяла нощ под звуците на техно-музика, нужда да прегръщаш хората, скърцане със зъби, скоростна дехидратация, безпокойство, опити за самоубийство, предложения за брак. Това е тежък наркотик, с върхове и падения, точно каквито са руските планини или пък разказите на някои американски писатели. Авторът на тази книга вече не употребява и съветва читателите си също да не опитват, не само защото екстазито е незаконно, но и защото уврежда мозъка, както доказват тези текстове, писани под наркотично въздействие. И най-вече: наистина ли имаме нужда от хапче, за да разкажем историята си на напълно непознати? Та нали точно затова е измислена литературата.

Ф.Б.

Човек може и да не се е появил на този свят, за да бъде сам, но си е такъв: дори когато е женен, човек си остава сам и изоставен на една планета, която се носи в междузвездното пространство със скорост 29,79 километра в секунда. Човек се ражда, тича, бърза да живее, чете книги, ходи на кино, страда, закусва, умира. Понякога междуременно може и да му се стори, че не става за вечен ергенски живот. В такива случаи рискува да се влюби, сиреч да излъже една красива жена, както и самия себе си. Нека погледнем на него с умиление: той се опитва да съблазнява, подобно на депутат в разгара на избирателната кампания; дали подозира, че обещанията му така и ще си останат неизпълнени? Може да се постарее да убеди себе си, че е щастлив. Ще се ожени, ще се размножи, ще прави цветни снимки в опит да обезсмърти мимолетното. Колко трогателна е усмивката му върху тези снимки. Държи в ръце розово бебе, което все още не знае, че и то в един момент ще остане самотно. Стиска ръката на своята съпруга (дали за да ѝ попречи да избяга, или в търсене на упование за себе си?).

В деня, когато човек открие, че е бил измамен, той вдига очи към небето и сълзите му се стичат срещу слънцето, което се намира на 152 милиона километра от Земята. Той се влачи, повръща обяда си — толкова е жалък, че ние ви молим да му простите за този не дотам достоен епизод. Вечерта излиза, след като е осъзнал най-сетне, че всички са обречени да водят ергенски живот. На някои им трябва повече време, за да приемат това, но такава е естествената им участ: да скитат от бар на бар, от град на град, от жена на жена, да гледат видеокасети, да ядат претоплена юфка, да танцуват пред огледалото, да се опитват да минат за някой друг, да измислят разни неща, като киселото мляко, парфюми, коли или романи, и всичко това, за да шашнат дамите (напрасно, разбира се, тъй като единственото, което може да ги шашне, още не е измислено).

Ергените миришат лошо, защото няма жена, която да им каже да се изкъпят. Често един ерген може да се познае по това, че дъха на вино. Той е небръснат, липсва му копче на ризата, която при това вони. Ергенът предизвиква съжаление у всички, с изключение на женените мъже, които си въобразяват, че е свободен, докато в действителност той е просто отчаян. Бог знае колко трябва да бъде отчаян човек, за да яде в неделя вечер „Хеш мийл“ и да гледа телевизия, особено пък откакто Ан Сенклер бе заместена от Мишел Дрюкер.

Няма съмнение, че жененият мъж греши, като завижда на ергена, но нищо не може да направи, това чувство е непреодолимо. Той си мечтае как би свалил всички жени на света и е убеден, че ергенът само това прави, че за него животът представлява един безкраен уикенд по италиански, изпълнен с целувки навсякъде, остроумни диалози, нови пози и сладни послания по гласовата поща. Той дори не подозира, че ергените всяка вечер се прибират у дома с празни ръце, освен ако не членуват в някой ергенски клуб (и то ако са на мода, а това не трае вечно). Най-доброто доказателство, че ергените са досадни е, че жените не ги харесват: те предпочитат да свалят съпруга на най-добрата си приятелка.

Аз лично не живея сам, защото съм слаб. Нямам смелост нито да остана сам, нито да се оженя. Съществува една зона на артистична неяснота между угнетителното ергенство и скучния брак: нека я наречем щастие. Животът по двойки служи да брани страхливците от истината за този свят, който е мъртъв свят, както пише Селин в „Пътуване към нощта“ (при същия издател). Ала любовта е измама, която си има и добри страни, казвам си аз, като леко стискам със зъби ухото на Делфин под светлината на Луната, която се намира на разстояние 384 400 километра от клетите ни невинни глави.

Новелите от този сборник са публикувани в следните списания: „Глоб“, „Л’Енфини“, „Лъо Магазин сан ном“, „Макс“, „Нувел ръовю франсез“, „Рие дроат“, „Текникарт“ с изключение на „Как да станеш известен“ и „Екстази А Го-Го“ (публикувани тук за пръв път) и „Най-гадната новела в този сборник“ (взета от антологията „Лошите момчета“, публикувана от издателство „Спенглер“).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.